

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **FeCom s. r. o.**, se sídlem Kukorelliho 2314/58, Humenné, Slovenská republika, zast. JUDr. Michaelem Kohajdou, Ph.D., advokátem se sídlem Gorazdova 355/5, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, čj. 5023/16/5100-41453-711484, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 5. 2018, čj. 62 Af 49/2016-87,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce JUDr. Michaela Kohajdy, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Jádrem tohoto sporu je kvalita dokazování v řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce ve smyslu § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.

[2] Žalobkyně, slovenská obchodní společnost, obchodovala s českou společností AZARIA TRADE. Společnost AZARIA TRADE, jakožto daňový subjekt, nesplnila povinnost složit jistinu na úhradu DPH ve výši téměř 8 mil. Kč, kterou ji Finanční úřad

pro Jihomoravský kraj (dále též „správce daně“) stanovil zajišťovacím příkazem ze dne 20. 3. 2015. Proto správce daně téhož dne vydal exekuční příkaz na prodej movitých věcí a provedl soupis movitých věci. V rámci tohoto soupisu byly sepsány i měděné katody jakosti A min. 99,99 % uložené ve 14 balících o celkovém množství 231 kusů a celkové hmotnosti 23 680 kg, které žalobkyně (prodávající) měla dodat společnosti AZARIA TRADE (kupující).

[3] Dne 23. 3. 2015 se ke správci daně dostavil jednatel žalobkyně, který mj. uvedl, že sepsané zboží je vlastnictvím žalobkyně. Dne 1. 4. 2015 pak žalobkyně doručila správci daně návrh na vyloučení výše specifikovaného zboží z daňové exekuce. V návrhu uvedla, že společnost AZARIA TRADE měla na základě rámcové smlouvy nabýt vlastnictví k zboží až po zaplacení úplné kupní ceny, k čemuž však nedošlo. Tvrdila, že předchozí obchody se společností AZARIA TRADE proběhly bez jakýchkoli problémů. Kupující platbu za zboží vždy obratem při jeho dodání uhradila. K návrhu žalobkyně doložila též rámcovou smlouvu o dodávkách zboží ze dne 13. 6. 2014, objednávku a dodací list na sporné zboží, které mělo být dopraveno do Městce Králové, vystavenou fakturu a dále též dokumenty prokazující, že žalobkyně zboží koupila a nechala přivézt ze Srbska. Správce daně následně dne 9. 4. 2015 vyzval žalobkyni k odstranění vad podání, konkrétně k předložení listin, z nichž by bylo možné ověřit pravdivost tvrzení o vlastnictví sporného zboží (veškeré faktury k prokázání ustálené obchodní praxe, výpisy z bankovních účtů, na které byly dle těchto faktur prováděny platby). Žalobkyně dokumenty doložila dne 20. 4. 2015. K prověření tvrzení žalobkyně si správce daně předvolal k vysvětlení jednatele společnosti AZARIA TRADE p. Pokutu, který se k vysvětlení nedostavil a dále též p. Vojtíška, bývalého jednatele této obchodní společnosti (do 30. 3. 2015). Pan Vojtíšek pak správci daně dne 29. 4. 2015 mj. vysvětlil, jak probíhaly obchody s měděnými katodami (blíže viz bod [21] níže).

[4] Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2015 správce daně nevyhověl návrhu. Žalobkyně se dne 10. 6. 2015 odvolala, odvolání pak doplnila podáním, které bylo žalovanému doručeno dne 29. 7. 2015. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl. Ve shodě se správcem daně zjistil, že rámcová smlouva se řídí českým právním řádem (čl. III. odst. 2 této smlouvy):

> „Pokud není v této smlouvě výslovně stanoveno jinak, řídí se právní vztahy z ní vyplývající příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku, zákona o rozhodčím řízení a platnými ustanoveními dalších obecně závazných právních předpisů České republiky“.

[5] Žalovaný dále dovodil, že výhradu vlastnického práva žalobkyně, tj. že zboží je jejím výhradním vlastnictvím až do doby úplného uhrazení materiálu na bankovní účet stanovený na faktuře (čl. I odst. 3 rámcové smlouvy), je třeba ve smyslu § 70 odst. 2 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém, posuzovat dle § 2132 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Výhrada vlastnictví tedy byla platně sjednána, je však dle § 2134 občanského zákoníku neúčinná vůči třetím osobám, neboť nebyla pořízena ani ve formě veřejné listiny, ani podpisy na smlouvě nebyly úředně ověřeny. Žalovaný doplnil, že dodatek rámcové smlouvy, na který odkazovala žalobkyně v odvolání a který měl změnit rozhodné právo, žalobkyně nepředložila a že jeho existence je nanejvýš pochybná.

pokračování

[6] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila žalobou. Krajský soud výše označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Za stěžejní považoval existenci a obsah předloženého dodatku k rámcové smlouvě ze dne 3. 12. 2014. U ústního jednání tímto dodatkem dokazoval. Dle čl. I. bod A dodatku smluvní strany změnily čl. III. odst. 2 rámcové smlouvy a nahradily jej novým ustanovením:

> „Není-li v této smlouvě výslovně stanoveno jinak, řídí se právní vztahy z ní vyplývající příslušnými ustanoveními zákona č. 513/1991 Zb., obchodného zákonníku Slovenské republiky, v platném znění".

Pokud by sjednaná výhrada vlastnického práva (čl. I. odst. 3 rámcové smlouvy) byla posuzována dle obchodního zákoníku Slovenské republiky, nebylo by možné konstatovat její neúčinnost. Sporné zboží by bylo do zaplacení úplné kupní ceny ve vlastnictví žalobkyně.

[7] Krajský soud dokazoval dále též razítkem podatelny Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, kterým byla opatřena kopie doplnění odvolání žalobkyně ze dne 29. 7. 2015. Jelikož podací razítko nebylo dostatečně vyplněno, nebylo možné vyloučit, že dodatek byl přílohou podaného odvolání, i když ve správním spise není zažurnalizován. Žalovaný pochybil, neboť žalobkyni neumožnil plnou procesní obranu jejího vlastnického práva. Odmítl důkazní návrh jen proto, že je v rozporu s jiným, dříve získaným důkazem (vysvětlení p. Vojtíška ze dne 29. 4. 2015) a nepřipustil důkazní návrhy, jež mohou svědčit v prospěch žalobkyně (důkaz dodatkem a důkaz výpovědí jednatele daňového subjektu při zachování možnosti jednatele žalobkyně jej u této výpovědi konfrontovat). Pokud žalovaný zjistil, že se navrhovaný důkaz v odvolání, resp. v jeho doplnění, nenachází, měl žalobkyni vyzvat k jeho předložení, a to v souladu s § 8 daňového řádu. Sporný dodatek (jeho existenci, jeho obsah, okolnosti jeho uzavírání, okolnosti jeho – údajného – předložení až v odvolacím řízení) a v tomto kontextu výsledek dokazování svědeckou výpovědí přitom poprvé (namísto žalovaného) nemůže posoudit krajský soud, a to s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu. Tento dodatek je přitom podstatným pro posouzení rozhodného práva, jímž se řídí výhrada vlastnického práva sjednaná v rámcové smlouvě.

II. Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[8] Proti rozsudku krajského soudu se brání žalovaný (dále jen „stěžovatel") včasnou kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní předně tvrdí, že žalobkyně předložila sporný dodatek k rámcové smlouvě až v řízení před krajským soudem, nikoliv v průběhu řízení před daňovými orgány. Není pravda, že k doplnění odvolání byl přiložen sporný dodatek k rámcové smlouvě. Krajský soud v tomto směru formalisticky a nesprávně usuzoval z podacího razítka (jímž bylo opatřeno doplnění odvolání). Stěžovatel neměl pochybnosti o nepředložení tohoto dodatku. Neměl ani povinnost žalobkyni jakkoli k jeho předložení vyzývat. Ostatně sama žalobkyně již přípisem ze dne 20. 4. 2015 správci daně sdělila, že veškeré relevantní písemnosti k prokázání vlastnictví zboží již předložila. Řízení o vyloučení majetku z exekuce je

návrhovým řízením a správce daně tedy aktivně nevyhledává důkazy ve prospěch třetí osoby; naopak vychází z jemu známých skutečností. Bylo by absurdní, aby daňové orgány vyzývaly k předložení navrhovaného důkazu osobu, kterou tíží důkazní břemeno. Mohlo by tak dojít k umělému protahování řízení. Stěžovatel konečně zpochybňuje existenci dodatku rámcové smlouvy. Předložený dodatek v něm vzbuzuje pochybnosti, považuje jej za účelové jednání.

[9] V další části kasační stížnosti stěžovatel polemizuje se závěry krajského soudu co do „výslechu" bývalého jednatele daňového dlužníka, p. Vojtíška. Nešlo o výpověď svědka dle § 96 daňového řádu, ale o podání vysvětlení ve smyslu § 79.

[10] Žalobkyně navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl. Navzdory tomu, že nikdy nebyla daňovým dlužníkem, daňové orgány vůči ní postupovaly razantně s cílem uspokojit se z jejího majetku. Žalobkyně předložila sporný dodatek jako přílohu doplnění jejího odvolání. Existenci dodatku by jistě při výpovědi potvrdil i pan Vojtíšek. Stěžovatel jej však za přítomnosti žalobkyně nevyslechl, ale vycházel z vysvětlení, které podal dne 29. 4. 2015. Vysvětlení nebylo možné užít jako důkazního prostředku.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Dle krajského soudu byla pro posouzení tohoto sporu klíčová existence dodatku k rámcové smlouvě ze dne 3. 12. 2014, jímž žalobkyně (prodávající) a společnost AZARIA TRADE (kupující) měly změnit rozhodné právo jejich smluvního vztahu. Teprve po určení rozhodného práva lze zjistit, kdo byl v momentu exekučního zabavení zboží (měděných katod) jeho vlastníkem, tj. zda byla výhrada vlastnického práva (čl. I. odst. 3 rámcové smlouvy) sjednána účinně vůči třetím osobám a zda bylo třeba návrhu na vyloučení tohoto majetku z daňové exekuce vyhovět.

[14] Dle § 179 odst. 1 daňového řádu platí: *Po nařízení daňové exekuce správce daně* na návrh *osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku,* popřípadě z moci úřední, *rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce* (zvýraznění doplněno).

[15] Povahou řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce se NSS v řadě sporů zabýval. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, čj. 1 Afs 394/2017-32, věc *HP STEEL*, NSS uvedl:

> „[24] Účelem § 179 je poskytnout ochranu třetím osobám, odlišným od dlužníka, jejichž majetek byl exekucí postižen, ačkoli k tomuto majetku mají právo, jež exekuci nepřipouští. Plnění, jež se exekucí vymáhá, je zavázán poskytnout

pokračování

> dlužník, a proto také pouze postižením jeho majetkové sféry může být pohledávka nuceně uspokojena. **Třetí osoby musí být chráněny**.
>
> [25] Osoba, která činí návrh dle § 179 daňového řádu, je v tomto návrhu povinna uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštějící exekuci předmětného majetku). Zde je tedy možno městskému soudu přisvědčit, že **břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran prokázání práva nepřipouštějícího exekuci skutečně tíží navrhovatele, nikoli správce daně**. To ostatně odpovídá jak logice daňového řádu, tak občanského soudního řádu."
> (zvýraznění doplněno)

[16] Optikou těchto závěrů je třeba posoudit i tento případ. V nynější kauze je spor o to, zda žalobkyně unesla důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení, že majetek, který byl součástí soupisu, je v jejím vlastnictví. Stěžovatel konstatoval, že toto břemeno neunesla, neboť v daňovém řízení nepředložila dodatek rámcové smlouvy, jímž smluvní strany změnily rozhodné právo. Nadto stěžovatel pochyboval o samotné existenci tohoto dodatku.

[17] Krajský soud k projednání věci nařídil ústní jednání. Během jednání mu pak vyvstaly důvodné pochybnosti o závěru stěžovatele, že žalobkyně sporný dodatek nepředložila jako přílohu doplnění odvolání dne 29. 7. 2015. U ústního jednání žalobkyně tvrdila, že sporný dodatek, na němž stojí a padá její tvrzení, určitě předložila spolu s doplněním odvolání. Naproti tomu stěžovatel založil závěr o nepředložení sporného dodatku zejména na tom, že tento dodatek nebyl zažurnalizován ve správním spisu. Tuto skutečnost dovozoval i z přípisu žalobkyně ze dne 20. 4. 2015, v němž se žalobkyně vyslovila, že všechny relevantní listiny již doložila (viz bod [20] níže). Konečně vycházel i z vysvětlení bývalého jednatele společnosti AZARIA TRADE pana Vojtíška, který uváděl, že rámcová smlouva neměla žádné dodatky (viz bod [21] níže).

[18] NSS ve shodě s krajským soudem nezpochybňuje, že sporný dodatek není ve správním spise založen. Otázkou ovšem je, zda jej zde daňové orgány – jakožto přílohu doplnění odvolaní – měly zažurnalizovat, resp. zda v mezičase nedošlo ke ztracení této přílohy. Proti obsahu správního spisu totiž stojí tvrzení žalobkyně, že tento dodatek doložila. Obsahem dodatku žalobkyně v podání horlivě argumentuje a navrhuje jej jako důkaz.

[19] Pevnost závěru stěžovatele, že sporný dodatek nebyl předložen, podlomilo zejména podací razítko, jímž je opatřeno doplnění odvolání ze dne 29. 7. 2015. Krajský soud správně zjistil, že podací razítko bylo nedostatečně vyplněno. V místě pro vyznačení počtu příloh nebylo uvedeno nic, tzn. ani „0" ani přeškrtnuté políčko, a to navzdory tomu, že je běžnou praxí tímto způsobem absenci příloh podání vyznačovat. Podací razítko tedy nevylučuje, že sporný dodatek vskutku byl k doplnění odvolání přiložen. Jednoznačnosti situace nepomohl ani zástupce stěžovatele, který u jednání před krajským soudem nejdříve

tvrdošíjně tvrdil, že stěžovatel měl sporný dodatek k dispozici, bude jej proto možno dohledat a do správního spisu založit. Poté, co jej na rozpor jeho tvrzení s odůvodněním napadeného rozhodnutí upozornil předseda senátu, ovšem toto tvrzení revidoval; nově pak měl za to, že tento dodatek nikdy nebyl daňovým orgánům předložen (srov. též bod 23 napadeného rozsudku krajského soudu).

[20] Z přípisu žalobkyně ze dne 20. 4. 2015 stěžovatel mylně dovozuje, že žalobkyně prohlásila, že veškeré listiny předložila, a že další neexistují. Žalobkyně v přípisu, jímž odstraňovala vady návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, konkrétně uvedla, že *„má za to, že všechny listiny, které prokazují, že daňový subjekt AZARIA TRADE, s. r. o. není vlastníkem předmětných movitých věcí, správce daně* předložila. Z již dříve předložených dokladů [...] *vyplývá, že společnost FeCom s. r. o, předmětné zboží v Srbsku nakoupila, zaplatila a stala se tak jeho vlastníkem. Ze zmiňované rámcové smlouvy vyplývá, že daňový subjekt AZARIA TRADE, s. r. o. se měl stát vlastníkem předmětného zboží až po jeho zaplacení, k čemuž nedošlo"* (zvýraznění doplněno). NSS má za to, že výše uvedeným žalobkyně pouze reagovala na výzvu správce daně ze dne 9. 4. 2015, který po ní k prokázání obchodní praxe požadoval další listinné podklady, konkrétně předchozí faktury a výpisy z bankovních účtů. Ostatně sama žalobkyně níže v tomto přípisu uvádí, že ji není zřejmé, jak může ustálená obchodní praxe prokazovat její vlastnické právo k spornému zboží, pokud ve smyslu rámcové smlouvy (viz čl. I. odst. 3 rámcové smlouvy) kupující nabyl vlastnictví až po zaplacení zboží. Proto není možné považovat toto vyjádření žalobkyně za důkaz o neexistenci dodatku k rámcové smlouvě.

[21] Závěr o neexistenci sporného dodatku nelze podpořit ani vysvětlením p. Vojtíška, bývalého jednatele AZARIA TRADE, ze dne 29. 4. 2015. Během vysvětlení k obchodům mezi žalobkyní a společností AZARIA TRADE sdělil, že běžně zboží *„bylo hrazeno v okamžiku, kdy bylo zkontrolováno a naloženo. Kdyby nedošlo k úhradě, kamion by nevyjel. U konkrétního zboží exekučně zabaveného 20. 3. nebyl jednatel informován, že kamion vyjel, proč zboží vyjelo, to netuším.* [...] *V případě tohoto konkrétního obchodu k úhradě nedošlo* [...]. *Byl to jediný případ, kdy došlo k situaci, že zboží vyjelo, aniž bylo uhrazeno"*. Dále p. Vojtíšek potvrdil, že mezi společností AZARIA TRADE a žalobkyní byla dne 13. 6. 2014 uzavřena rámcová smlouva a uvedl, že v *„době provádění exekuce dne 20. 3. 2015 byla platná v nezměněné podobě. Rámcová smlouva o dodávkách zboží nemá žádné dodatky"*. Avšak, jak správně poznamenal krajský soud, skutečnosti zjištěné u vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek (§ 79 odst. 3 daňového řádu).

[22] Stěžovatel se tedy mýlí, pokud vyčítá krajskému soudu, že zaměnil § 79 a § 96 daňového řádu. Krajský soud naopak správně vychází z toho, že vysvětlení jednatele AZARIA TRADE proběhlo v režimu § 79, a tedy jako důkazní prostředek je nepoužitelné (§ 79 odst. 3 daňového řádu). Krajský soud ovšem upozorňuje, že aby mohly poznatky od jednatele či bývalého jednatele AZARIA TRADE být použity při dokazování, musí se tak stát procesně korektním způsobem, např. výslechem dle § 96 daňového řádu. Je sice pravda, že daňový subjekt *v roli svědka* ve vlastní věci nevystupuje. Postavení svědka v jakémkoli řízení (ať už správním či soudním) se obecně vyznačuje především tím, že *„svědkem je ten, kdo má vypovídat o skutečnostech, které se týkají jiných osob, nikoliv svědka samotného"* (viz rozsudek ze dne 27. 11. 2013, čj. 8 Afs 31/2013-45, věc *PRORATIO-plus*, bod 38, srov. obecně též rozsudek ze dne 20. 8. 2017, čj. 6 Afs 237/2017-23, věc *SUPTel* –

pokračování

DISK, a tam v bodech 14 až 16 cit. judikaturu). Správně musí proběhnout výslech daňového subjektu nebo jeho statutárního orgánu jako tzv. účastnický výslech, tedy výslech účastníka řízení; eventuální záměna institutu výslechu svědka a účastnického výslechu však zpravidla nebude mít povahu nezákonnosti s dopadem na zákonnost samotného rozhodnutí (srov. věc *PRORATIO-plus*, body 39 a 40).

[23] Nelze konečně souhlasit ani s úvahou stěžovatele, že žalobkyni není možno přiznat práva, které daňový řád přiznává jen daňovému subjektu. Žalobkyně vskutku daňovým subjektem v nynější věci není. Z jazykového výkladu § 96 plyne, že daňový subjekt má právo být o výslechu svědka vyrozuměn, tohoto výslechu přítomen a také právo klást svědkovi otázky v rámci dokazovaní. Zákon nicméně v tomto ustanovení nepamatuje na specifické řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce. Pro účely tohoto řízení je třeba považovat žalobkyni za osobu, která se domáhá ochrany svého majetku, za subjekt v rovnocenném postavení, jako je daňový subjekt při správě jeho daní. Zaujal-li by NSS opačný výklad, připravil by osobu hájící svá majetková práva ve svébytném řízení upraveném v daňovém řádu o její nejdůležitější procesní práva.

[24] S ohledem na výše uvedené specifické okolnosti tohoto případu, zejména že v důsledku postupu správních orgánů není jasné, zda žalobkyně předložila v příloze odvolání sporný dodatek, krajský soud správně rozhodnutí stěžovatele zrušil. Nebylo úlohou krajského soudu, aby v tomto sporu za daňové orgány řešil otázku existence, popřípadě obsahu sporného dodatku. Stěžovatel si tyto stěžejní otázky musí v souladu s pokyny soudu vyřešit opět a lépe. Zůstanou-li ve věci i po dalším dokazování pochybnosti, bude muset stěžovatel vyslechnout též osoby, které měly sporný dodatek podepsat (za současného respektování procesních práv žalobkyně).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná a právo na náhradu nákladů řízení ji proto náleží. V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti, č. l. 36 – 38 spisu NSS), náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). K této částce připočetl NSS i DPH ve výši 714 Kč. Celkem tedy činí náklady žalobkyně v řízení před NSS částku 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit žalobkyni k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu